

Er waren eens vier kleine konijntjes.
Ze heetten Flopsie, Mopsie, Wip-
staart en Pieter.

Ze woonden met hun moeder in een
diep hol onder de wortels van een
grote, dikke dennenboom.

„Kinderen,” zei moeder Konijn op
een ochtend, „jullie mogen buiten
spelen. Maar denk er wel aan dat
je niet in de moestuin van meneer
Verhoef komt.

Daar is jullie vader iets vreselijks
overkomen; mevrouw Verhoef
heeft een pastei van hem ge-
maakt.”

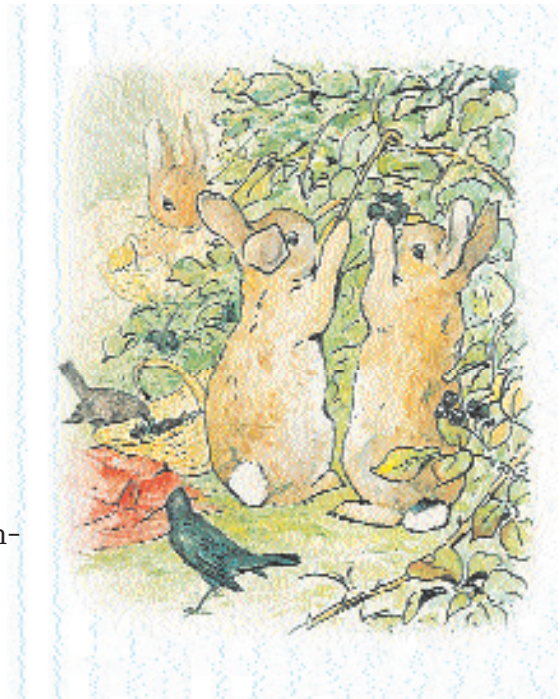
„Ga nu maar gauw en haal geen kattenkwaad uit. Ik ga even boodschappen doen.”

Daarop nam moeder Konijn haar boodschappenmand en haar paraplu en liep door het bos naar de bakker. Ze kocht een bruin brood en vijf krentenbollen.

Flopsie, Mopsie en Wipstaart waren gehoorzame konijnenkinderen en gingen bosbessen plukken.

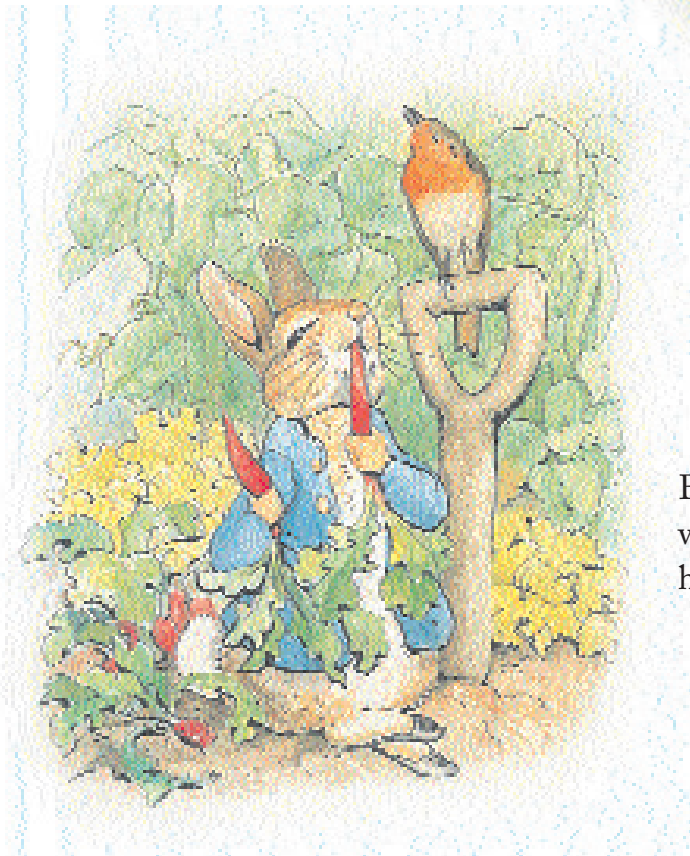

Maar Pieter, die een echte kwa-
jongen was, holde meteen naar de
tuin van meneer Verhoef...

en kroop onder het hekje door!

Eerst at hij wat sla. Toen at hij
wat snijboontjes. Daarna begon
hij aan de radijzen...

Totdat hij opeens misselijk werd en gauw op zoek ging naar wat peterselie.

Maar o wee, wie zag hij daar om de hoek van de broeikas? Meneer Verhoef!

Meneer Verhoef was op zijn knieën bezig jonge kool te planten. Maar hij sprong overeind en holde Pieter achterna. „Houd de dief!” riep hij, zwaaiend met een hark.

Pieter was vreselijk geschrokken. Hij rende de hele tuin door, want hij wist niet meer waar het hekje was. Hij verloor zijn ene schoen tussen de spruiten...

en zijn andere schoen tussen de aardappelen.

Nu hij zijn schoenen toch kwijt was, rende hij verder op alle vier zijn pootjes. Dat ging veel vlugger. En hij had vast en zeker kunnen ontsnappen, als hij niet de pech had gehad om tegen een net aan te lopen dat over de besenstruiken hing. Hij raakte erin verward met de knopen van zijn jasje. Het was een blauw jasje met koperen knopen, pas nieuw.

Pieter dacht dat het met hem gedaan was, en hilde bittere tranen. Maar een paar mussen die hem hoorden snikken, vlogen luid tsjilpend naar hem toe. „Geef het niet op!” riepen ze. „Je moet proberen los te komen!”

Hij vloog de schuur binnen en sprong in de gieter. Dit was een pracht van een schuilplaats geweest, als er niet zoveel water in had gezeten.

Daar kwam meneer Verhoef al aan. Hij had een grote zeef waaronder hij Pieter wilde vangen. Maar Pieter wriemelde zich op het laatste nippertje los en sprong weg. Zonder jasje...

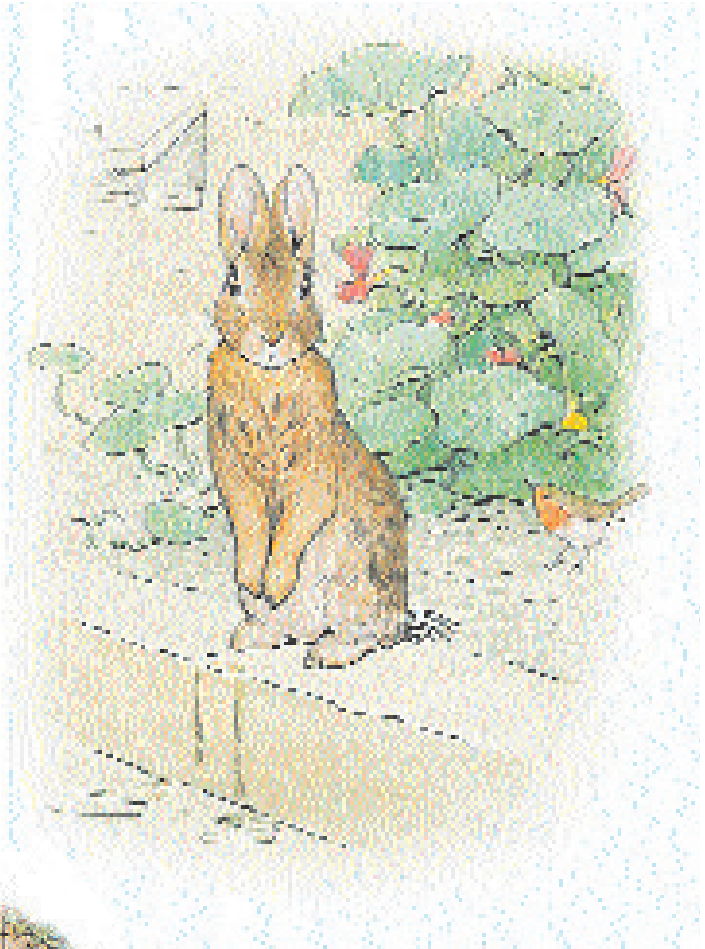

Meneer Verhoef was er zeker van dat Pieter ergens in de schuur zat. Misschien wel onder een bloempot. Hij begon ze een voor een op te tillen om eronder te kijken. Toen ineens moest Pieter niezen: „Apietsjoe!” Meneer Verhoef zat meteen weer achter hem aan...

en probeerde zijn voet op Pieter te zetten. Maar Pieter sprong het raam uit, dwars door de planten op de vensterbank. Het raam was te klein voor meneer Verhoef en hij kreeg er genoeg van om steeds achter die Pieter aan te jagen. Hij ging weer aan zijn werk.

Pieter moest even uitblazen. Hij was buiten adem en beefde van schrik. Hij had er geen flauw idee van welke kant hij op moest. Bovendien was hij nat en koud geworden van dat zitten in die gieter.

Even later ging hij op goed geluk verder, hobbeld-de-hobbeld, kalm-pjes aan om goed rond te kunnen kijken.

Hij ontdekte een deur in de tuinmuur, maar die zat op slot. En eronderdoor kruipen ging ook niet, het was te nauw voor een dik konijntje.

Maar een muizenmoeder liep bedrijvig in en uit over de stenen drempel, om erwten en bonen naar haar kinderen in het bos te brengen. Pieter vroeg haar de weg naar het hekje, maar ze had zo'n dikke erwt in haar mond dat ze niet kon antwoorden. Ze schudde alleen van nee en liep door. Pieter begon te huilen.

Toen probeerde hij dwars door de tuin heen de weg te vinden, maar hij raakte steeds meer verdwaald en kwam ten slotte bij een vijver terecht.

Daar zat een witte poes naar de goudvissen te staren. Ze zat heel, heel stil, alleen het puntje van haar staart schoot af en toe heen en weer.

Het leek Pieter het beste om haar maar niet aan te spreken. Zijn neefje Benjamin had hem wel eens over poezen verteld.

Pieter ging terug naar de schuur, maar opeens hoorde hij dichtbij het geluid van een schoffel: kraitsj, kraitsj, kraitsj, kraitsj. Hij schoot onder de planten.

Maar toen er verder niets gebeurde, kwam hij weer te voorschijn, klom in de kruitwagen en gluurde over de rand. Het eerste wat hij zag was meneer Verhoef, die met zijn rug naar hem toe stond te schoffelen. En daarachter was het tuinhekje!

Heel stilletjes klom Pieter weer uit de kruitwagen en rende het lange rechte pad af, langs de bessenstruiken. Pas op de hoek kreeg meneer Verhoef hem in de gaten, maar dat kon Pieter nu niets meer schelen. Hij schoot onder het hekje door en was even later veilig terug in het bos.

